

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 235.850 van 27 september 2016
in de zaak A. 211.612/XIV-35.468**

In zake : Frank UYTTERHOEVEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Peter Crispyn
kantoor houdend te 9030 Mariakerke
Mazestraat 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de POLITIEZONE 5359 BODUKAP
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Cies Gysen
kantoor houdend te 2800 Mechelen
Antwerpsesteenweg 16-18
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 10 februari 2014, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de politieraad van de politiezone BODUKAP van 3 december 2013 om voorlopig niet over te gaan tot de invulling van de betrekking van inspecteur van politie die op 7 mei 2013 vacant werd verklaard in het kader van de mobiliteit en die werd bekendgemaakt in de mobiliteitscyclus.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 januari 2016.

Staatsraad Kaat Leus heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter Crispyn, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Jente Wouters, die *loco* advocaat Cies Gysen verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleekere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is als inspecteur van politie tewerkgesteld bij de luchthavenpolitie.

3.2. Op 2 april 2013 gaat het politiecollege van de verwerende partij principieel akkoord om drie betrekkingen van inspecteur van politie (hierna: INP) voor de dienst interventie en één betrekking van INP wijkwerking (wijkteam Bonheiden) vacant te verklaren en dit dossier voor goedkeuring aan de politieraad voor te leggen.

De politieraad besluit op 7 mei 2013 deze vier betrekkingen van inspecteur van politie vacant te verklaren via mobiliteit. Verzoeker heeft zich hiervoor kandidaat gesteld.

3.3. Op 3 september 2013 heeft de politieraad twee INP in de dienst interventie en één INP in de dienst wijkwerking (wijkteam Bonheiden) benoemd. De overblijvende betrekking INP interventie werd opnieuw vacant verklaard. Op die zitting van 3 september heeft de politieraad nog een betrekking INP verkeersdienst, evenals een betrekking van INP wijkwerking (wijkteam Putte) vacant verklaard.

3.4. Op 23 september 2013 werd de selectie voor de overblijvende betrekking van INP interventie georganiseerd. Er zijn twee kandidaten voor de betrekking waaronder verzoeker, en enkel hij wordt door de selectiecommissie geschikt bevonden voor de betrekking.

Op 1 oktober 2013 gaat het politiecollege principieel akkoord met de benoeming van verzoeker. Het college beslist:

“Artikel 1 - Gaat principieel akkoord met de benoeming van Frank Uytterhoeven als inspecteur voor de interventiedienst.

Artikel 2 - Het dossier wordt voor definitieve besluitvorming voorgelegd aan de politieraad.”

3.5. Op 5 november 2013 beslist het politiecollege de vacante betrekking van INP interventie voorlopig niet in te vullen en om de niet-invulling van de betrekking voor definitieve besluitvorming aan de politieraad voor te leggen. In deze beslissing wordt onder meer het volgende overwogen:

“Gelet op het strategisch overleg van 25 oktober 2013 en de besprekingen rond de personeelsbegroting waarbij werd voorgesteld de beoogde doelstelling betreffende 100,2 full time equivalenten (FTE) van operationele medewerkers af te bouwen naar 92 FTE;

Overwegende dat de benoeming van een inspecteur van politie momenteel budgettair niet mogelijk is wordt voorgesteld deze vacante betrekking niet in te vullen;”

3.6. Op 3 december 2013 beslist de politieraad om de vacantverklaring van (1) een betrekking INP wijkwerking alsook (2) een betrekking INP verkeersdienst in te trekken, evenals om (3) de betrekking van INP interventie, waarvoor verzoeker zich kandidaat had gesteld en geschikt werd bevonden, voorlopig niet in te vullen.

Deze laatste beslissing om de betrekking INP voorlopig niet in te vullen is de bestreden beslissing. Daarin wordt onder meer overwogen:

“(…) Na besprekingen rond de personeelsbegroting, de meerjarenplanning en de bijkomende besparingsmaatregelen wordt voorgesteld de vacante betrekking van inspecteur van politie niet in te vullen.

(…)

Door de vacante betrekking niet in te vullen kan worden bespaard op de personeelskosten. De besparingsmaatregel kadert in een groter geheel van besparingen en heroriënteringen voor wat betreft de functies binnen de politiezone.”

Deze beslissing wordt aan verzoeker meegedeeld bij schrijven van 12 december 2013.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Exceptie wegens gebrek aan belang: uiteenzetting door de verwerende partij

4. De verwerende partij betwist in haar memorie van antwoord het belang van verzoeker bij zijn vernietigingsberoep omdat hij geen materieel nadeel lijdt door de bestreden beslissing. Zij stelt dat de verloning van verzoeker in zijn huidige functie (luchthavenpolitie) gelijkwaardig is aan de verloning als INP interventie. Vermoedelijk is zijn huidige verloning zelfs voordeliger gelet op de premie voor tewerkstelling bij de luchthavenpolitie. Verzoeker ondergaat evenmin een moreel nadeel door de bestreden beslissing nu het niveau en de inhoud van zijn huidige functie gelijkwaardig zijn aan het niveau en de inhoud van de betrekking van INP interventie. Bovendien wordt een functie bij de federale politie “qua prestige en imago hoger ingeschat”. Verzoeker geeft ook geen enkele

verduidelijking van zijn belang wat volgens de verwerende partij wellicht te maken heeft met het ontbreken van een daadwerkelijk belang.

Beoordeling

5. Verzoeker moet worden bijgevalen dat uit het gegeven dat iemand zich kandidaat stelt voor een bepaalde betrekking per definitie volgt dat hij die betrekking verkiest boven zijn huidige betrekking, welke redenen hij hier ook voor moge hebben zoals, bijvoorbeeld, de woon-werkafstand en/of verkeer, arbeidsvreugde, enzovoort. Het komt de verwerende partij niet toe de opportuniteit van verzoekers beslissing om zich kandidaat te stellen in vraag te stellen. Zelfs indien zoals de verwerende partij laat uitschijnen dat verzoeker postuleert voor een betrekking met een (verondersteld) minder aanzien of minder loon, dan nog kan die keuze ingegeven zijn door de verwachting dat de nieuwe betrekking voor diegene die zijn belangstelling doet blijken meer voldoening zal bieden. De uiteenzetting van verzoeker betreffende de inkorting van de woon-werkafstand volstaat om te besluiten dat hij belang heeft bij zijn beroep.

6. De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

7. Verzoeker roept in een eerste middel de schending in van de artikelen 38 en 47 van de wet van 7 december 1998 ‘tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus’ (hierna: WGP), van het legaliteitsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het gelijkheidsbeginsel, en van artikel 3, minstens van artikel 8 van de wet van

24 maart 1999 ‘tot regeling van de betrekkingen tussen de overheid en de vakverenigingen van het personeel van de politiediensten’.

Hij zet uiteen dat de personeelsformatie van de lokale politie moet worden vastgesteld met inachtneming van de artikelen 38 en 47 van de WGP. De politieraad bepaalt de personeelsformatie overeenkomstig de door de Koning vastgestelde minimumnormen. Ter uitvoering van artikel 38 van de WGP werd bij koninklijk besluit van 5 september 2001 het minimaal effectief van het operationeel en van het administratief en logistiek personeel van de lokale politie vastgesteld. In de bij dat koninklijk besluit gevoegde bijlage 1 werd het minimaal effectief operationeel personeel voor de politiezone BODUKAP vastgesteld op 92. Ter uitvoering van artikel 47 van de WGP omschrijft het koninklijk besluit van 7 december 2001. De vastgelegde normen zijn minimumnormen en het getuigt van goed bestuur een personeelsformatie op te stellen die aan de werkelijke behoeften voldoet wat ook blijkt uit de omzendbrief BA/2001/16 die stelt dat elke vaststelling of wijziging van de personeelsformatie verantwoord moet worden door een minimale personeelsbehoefte studie, door een duidelijk organogram en door een duidelijke berekening van de financiële gevolgen. De personeelsformatie is aldus een weloverwogen geheel waarbij, aldus verzoeker, “ook het financieel plaatje klopt”. De vacature waarvoor verzoeker zich kandidaat heeft gesteld, maakt deel uit van de personeelsformatie. Iedere individuele overheidsbeslissing moet in het (geheel van het) wettelijk en reglementair kader kunnen worden ingepast. Wanneer de overheid een personeelsformatie opstelt op grond van haar personeelsbehoefte om aan haar wettelijke taken en verplichtingen te kunnen voldoen dan kan zij niet eigengereid bepaalde functies die deel uitmaken van de personeelsformatie terzijde schuiven. Verzoeker stelt dat in zoverre de verwerende partij oordeelt dat het haar goed recht is om op elk ogenblik een vacature af te breken en dat zij geen absolute plicht tot benoemen heeft, zij daar minstens rechtmatige en deugdelijke gronden voor moet hebben. Dat een dergelijke grond te dezen niet voorhanden is, blijkt volgens verzoeker uit het feit dat er wel degelijk nood is aan de functie vermits de verwerende partij deze vacature tot tweemaal toe heeft gepubliceerd. De voorlopige niet-invulling van de vacature wordt door de verwerende partij

verantwoord door te verwijzen naar besprekingen rond de personeelsbegroting, de meerjarenplanning en bijkomende besparingsmaatregelen waarbij ze de indruk wekt dat een financiële overweging aan de beslissing ten grondslag ligt doch verzoeker betwist dat. Hij verwijst daartoe naar de omzendbrief BA/2001/16 waaruit voortvloeit dat elke wijziging van de personeelsformatie onder meer gesteund moet zijn op de berekening van de financiële gevolgen. Nochtans werd de personeelsformatie nog maar aangepast in 2013 waarbij 33 betrekkingen van INP zijn voorzien en waarvan er slechts 32 ingevuld zijn, en met dien verstande dat er twee langdurige zieken zijn en één personeelslid slechts 4/5 werkt waaruit volgens verzoeker wel degelijk een noodzaak blijkt om de vacature in te vullen. Verzoeker meent dat vooraf de personeelsformatie moet worden aangepast bij gebrek waaraan het niet-invullen van de functie waarvoor verzoeker heeft gekandideerd terwijl een andere functie wel invullen niet ernstig moet worden geacht en de materiële motiveringsplicht wordt geschonden. Verzoeker ziet ook een schending van het gelijkheidsbeginsel wanneer de vacature waarvoor verzoeker zich kandidaat heeft gesteld en geschikt werd bevonden niet en de andere vacatures wel ingevuld werden. Voor dat verschil in behandeling bestaat geen objectieve en redelijke verantwoording. Tot slot, zet hij nog uiteen dat luidens artikel 3 van de wet van 24 maart 1999 ‘tot regeling van de betrekkingen tussen de overheid en de vakverenigingen van het personeel van de politiediensten’ (hierna: wet van 24 maart 1999) bepalingen met het oog op de latere vaststelling van de personeelsformatie alleen na onderhandeling met de representatieve vakorganisaties kunnen worden vastgesteld. Artikel 8 van diezelfde wet bepaalt dat de beslissingen tot vaststelling van de personeelsformatie alleen na overleg met de representatieve vakorganisaties kunnen worden vastgelegd. Wanneer een overheid meent een vacature voor een betrekking die haar plaats heeft binnen de personeelsformatie tijdelijk niet te moeten invullen, dan pleegt zij een inbreuk op deze personeelsformatie die ze in de feiten naast zich neerlegt en miskent daarbij de wettelijke rol van de syndicaten. Hij verwijst daartoe nog naar arrest nr. 116/2001 van 3 oktober 2001 van het Grondwettelijk Hof waaruit hij afleidt dat verzoeker belang bij dit middel(onderdeel) heeft aangezien daarin geoordeeld

werd dat de vakorganisaties die een prerogatief uitoefenen dit doen in het belang van alle personeelsleden.

In zijn memorie van wederantwoord voegt hij in essentie nog toe dat er weliswaar omstandigheden kunnen zijn die een volledige invulling van de personeelsformatie tijdelijk in de weg staan maar dat de personeelsformatie overeenstemt met de noodwendigheden en wordt gedragen door de duidelijke berekening van de financiële gevolgen. Een overheid kan de bestaande personeelsformatie dan ook “niet zo maar naast zich neerleggen om redenen die zij *ad hoc* te voorschijn tovert, zoals een beweerde nood aan niet nader gedefinieerde besparingen”. Uit niets blijkt waarom er moet worden bespaard op het operationeel personeel. De verwerende partij verwijst naar een document omtrent de evolutie van het operationeel kader van 2013 tot 2019 en naar een nieuwe personeelsformatie die er nog niet is en toont niet aan dat de benoeming haar over de rand van het bankroet zou duwen. Hij betwist de absolute nood aan besparingen aangezien de politieraad op 3 december 2013 nog een betrekking van gespecialiseerd middenkader bij mobiliteit heeft open verklaard, en dit dan nog in overtal. Hij begrijpt niet hoe de niet-benoeming in een in de personeelsformatie voorziene functie kan worden verantwoord terwijl een niet-voorziene functie wel kan worden ingevuld. Wat de door hem ingeroepen schending van het gelijkheidsbeginsel betreft, betwijfelt verzoeker dat de verwerende partij niet eerder kennis had van de slechte financiële toestand en meent hij dat budgettaire motieven geen reden kunnen zijn om te discrimineren.

In zijn laatste memorie doet verzoeker geen argumenten gelden die hij nog niet naar voren had gebracht in zijn eerdere procedurestukken.

Beoordeling

8. De artikelen 38 en 47 van de WGP bepalen:

“Art. 38. Voor elke politiezone bepaalt de Koning het minimaal effectief van het operationeel en van het administratief en logistiek personeel, rekening houdend met de specifieke kenmerken van die zone.”

“Art. 47. De gemeenteraad of de politieraad bepaalt de formatie van het operationeel en van het administratief en logistiek personeel van het lokaal politiekorps, overeenkomstig de door de Koning vastgestelde minimumnormen.

De Koning bepaalt, bij een in Ministerraad overlegd besluit, de modaliteiten volgens welke het personeel van het operationeel en van het administratief en logistiek kader van de federale politie en van de andere lokale politiekorpsen zich kandidaat kunnen stellen voor een ambt bij een lokaal politiekorps.”

Aan artikel 38 van de WGP werd uitvoering gegeven door het koninklijk besluit van 5 september 2001 ‘houdende het minimaal effectief van het operationeel en van het administratief en logistiek personeel van de lokale politie’. In bijlage 1 bij dat besluit wordt het minimum effectief van het operationeel personeel van de politiezone BODUKAP vastgesteld op 92. Aan artikel 47, eerste lid van de WGP werd uitvoering gegeven door het koninklijk besluit van 7 december 2001 ‘tot vaststelling van de formatienormen van de personeelsleden van de lokale politie’. Dit besluit bevat in essentie de normen inzake de verhoudingen tussen basis-, midden- en officierenkaders die de gemeente- en politieraden in acht moeten nemen bij het vaststellen van de personeelsformaties. Verzoeker verwijst nog naar de omzendbrief BA/2001/16 waaruit blijkt dat de personeelsformatie moet beantwoorden aan de reële noden en dat ze moet worden verantwoord door een minimale personeelsbehoefte, door een duidelijk organogram en door een duidelijke berekening van de financiële gevolgen.

9. Uit geen van de genoemde aangehaalde bepalingen kan worden afgeleid dat verzoeker eens hij geschikt werd bevonden en als eerste werd gerangschikt, een subjectief recht zou kunnen laten gelden op de benoeming in de vacante betrekking van INP interventie. De aangehaalde bepalingen hebben enkel betrekking op de personeelsformatie waarin het aantal betrekkingen dat in elke graad te begeven is, wordt vermeld. In zoverre verzoeker steun meent te kunnen

halen uit de omzendbrief BA/2001/16, toont verzoeker niet aan dat daaraan een verordenende draagwijdte moet worden toegekend.

De bestreden beslissing miskent de artikelen 38 en 47 van de WGP noch het legaliteitsbeginsel.

10. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad van State niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om, desgevraagd, na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden.

11. Verzoeker kan niet worden bijgevalen waar hij stelt dat besparingsmaatregelen geen geldig motief kunnen zijn om tot niet-invulling van de vacante betrekking waarvoor hij geschikt werd bevonden te beslissen, en indien toch, dat de noodzaak tot deze besparingsmaatregelen uit niets blijkt.

Niet alleen is de politieraad bevoegd om te beslissen over het aanwerven van het politiepersoneel dat niet de graad van officier bezit (art. 56 van de WGP), hij is tevens bevoegd voor de goedkeuring van de begroting (art. 40 van de WGP). De politieraad heeft redelijkerwijze ook de plicht er op toe te zien dat de financiële uitgaven niet ontsporen. Dat besparingsmaatregelen uit budgettaire noodzaak geen deugdelijk of legitiem motief kunnen zijn om een geplande benoeming uit te stellen, kan dan ook niet worden aangenomen. Evenmin kan verzoeker worden gevolgd in zijn argument dat te dezen niet blijkt dat besparingsmaatregelen zich opdringen in het operationeel kader. Immers,

voorafgaand aan zijn beslissing van 5 november 2013 waarbij aan de politieraad wordt voorgesteld om de vacante betrekking van INP interventie voorlopig niet in te vullen, overweegt het politiecollege dat tijdens het strategisch overleg van 25 oktober 2013 en de besprekingen rond de personeelsbegroting werd voorgesteld de beoogde doelstelling betreffende 100,2 voltijdse equivalenten (FTE) van operationele medewerkers af te bouwen naar 92 FTE en dat de benoeming van een inspecteur van politie momenteel budgettair niet mogelijk is. De politieraad heeft zich hierbij aangesloten en verwijst in de overwegingen van de bestreden beslissing eveneens naar de genoemde besprekingen rond de personeelsbegroting, de meerjarenplanning en de bijkomende besparingsmaatregelen. De politieraad stelt nog dat door de vacante betrekking niet in te vullen kan worden bespaard op de personeelskosten en dat die besparingsmaatregel kadert in een groter geheel van besparingen en heroriënteringen voor wat de functies binnen de politiezone betreft. De verwerende partij heeft aldus voldoende aannemelijk gemaakt dat de benoeming van verzoeker om budgettaire redenen voorlopig niet mogelijk is. Het komt de Raad van State bij de uitoefening van zijn wettigheidsstoezicht niet toe om, zoals verzoeker te dezen vraagt, te beoordelen of er wel degelijk een noodzaak bestaat om verzoeker te benoemen en, zodoende, in de plaats van het bestuur te oordelen over de opportuniteit van de bestreden beslissing en het door de politieraad te voeren financieel en personeelsbeleid van de politiezone. Dat de politieraad oordeelt dat drie betrekkingen van INP niet of voorlopig niet ingevuld worden, en dit om budgettaire redenen, is een beleidskeuze die aan de toetsingsbevoegdheid van de Raad van State ontsnapt. Hetzelfde geldt ten aanzien van de vaststelling dat de verwerende partij ondanks de budgettaire problemen een betrekking van HINP in overtal alsnog vacant heeft verklaard.

12. Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een ongelijke behandeling van vergelijkbare gevallen - of een gelijke behandeling van niet-vergelijkbare gevallen - verboden is, tenzij daarvoor een objectieve en redelijke verantwoording bestaat.

13. Wat de door verzoeker aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel betreft, maakt de verwerende partij voldoende aannemelijk dat zij op 3 september 2013, datum die voorafgaat aan het strategisch overleg en de besprekingen rond de personeelsbegroting (*cfr.* punt 11.), nog geen kennis had van de financiële problemen. Op 3 september 2013 heeft zij beslist de vacante betrekking waarvoor verzoeker zich naderhand kandidaat zou stellen een tweede keer te publiceren. De situatie van de drie kandidaten die op diezelfde 3 september zijn benoemd en waarmee verzoeker zich vergelijkt is dan ook niet dezelfde als de situatie op 3 december 2013, datum waarop beslist werd verzoeker voorlopig niet te benoemen om budgettaire redenen en twee andere vacantverklaringen (INP verkeerdienst en INP wijkwerking) in te trekken. Die budgettaire redenen waren bij de benoeming van de 3 kandidaten INP op 3 september 2013 nog niet gekend. Zoals in punt 11. is gebleken kan een budgettair motief wel degelijk een deugdelijk of legitiem motief zijn.

Er is te dezen geen schending van het gelijkheidsbeginsel.

14. Tot slot gaat verzoeker er ten onrechte van uit dat de bestreden beslissing een wijziging, zij het een feitelijke, van de personeelsformatie inhoudt. Een personeelsformatie vermeldt enkel het aantal betrekkingen dat in elke graad te begeven is. De concrete invulling van die personeelsformatie door de individuele benoemingen gebeurt door de politieraad op grond van artikel 56 WGP die terzake over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt. Wanneer de politieraad oordeelt dat een benoeming niet aangewezen is om budgettaire redenen dan wijzigt hij de personeelsformatie niet. Los van de vraag of verzoeker belang heeft bij dit middelonderdeel, rijst in die omstandigheden de vraag naar de schending van de artikelen 3 en 8 van de wet van 24 maart 1999 niet.

15. Er is geen schending van de door verzoeker ingeroepen bepalingen en rechtsbeginselen.

Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

16. In zijn tweede middel voert verzoeker een schending aan van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel. Verzoeker argumenteert in zijn inleidend verzoekschrift dat het in een rechtstaat geldende rechtszekerheidsbeginsel inhoudt dat rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op “een zekere standvastigheid bij het bestuur” in die zin dat ermee bepaalde grenzen worden gesteld aan de bestuurlijke vrijheid. Het vertrouwensbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat gerechtvaardigde verwachtingen die door het bestuur bij de rechtsonderhorige zijn gewekt “zo enigszins mogelijk, moeten worden gehonoreerd” en dat beloftes, of toezeggingen die het bestuur in een concreet geval heeft gedaan of wat door hem niet anders kan worden opgevat dan een vaste gedrags- of beleidsregel van het bestuur op grond waarvan bij hem verwachtingen zijn gewekt, niet mag beschamen. Te dezen heeft de verwerende partij de vacature tot tweemaal toe bekendgemaakt waaruit, naar het oordeel van verzoeker, “de dringende behoefte” bleek. Dat de behoefte blijft, blijkt ook uit de bestreden beslissing omdat de betrekking niet ingetrokken wordt doch “tijdelijk niet ingevuld”. De verwerende partij heeft aldus bij verzoeker de gerechtvaardigde verwachting gewekt dat hij - indien geschikt en best gerangschikt - effectief in de betrekking zou benoemd worden. Wanneer de verwerende partij uiteindelijk beslist verzoeker voorlopig niet te benoemen dan is deze geschaad “in zijn rechtmatig vertrouwen en zekerheid dat hij functie zou kunnen uitoefenen”. Hij acht het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel derhalve “flagrant geschonden”.

In zoverre de verwerende partij in haar verweer voorhoudt dat een deugdelijke en redelijke rechtvaardiging bestaat, namelijk de nood aan besparingen, verwijst verzoeker in zijn memorie van wederantwoord nog naar zijn uiteenzetting in het inleidend verzoekschrift en naar zijn repliek met betrekking tot het eerste middel, waaruit voldoende blijkt dat het financieel motief niet volstaat.

Beoordeling

17. Op grond van artikel 40 van de WGP is de politieraad verantwoordelijk voor het budget van de politiezone. Op hem rust dan ook de zorg toe te zien op de financiële uitgaven en de begroting. Die zorg is een legitiem motief dat bij de discretionaire beoordeling of een vacante betrekking al dan niet kan ingevuld worden, kan en moet worden betrokken. Bij de beoordeling of de vacature al dan niet kon worden ingevuld, moet de politieraad toezien niet alleen op het individueel belang van de kandidaat ten aanzien waarvan verwachtingen zijn gewekt maar tevens op het algemeen belang, dat ook de financiële gezondheid van de politiezone inhoudt.

Te dezen is de preciaire budgettaire toestand aan het licht gekomen na het vacant verklaren van de betrekking en nadat verzoeker, na het doorlopen van de selectieprocedure als meest geschikte kandidaat voor benoeming aan de politieraad werd voorgesteld. Voorts is het rechtszekerheidsbeginsel niet absoluut en dient tevens rekening te worden gehouden met het veranderlijkheden- of wijzigingsbeginsel, te dezen in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel, in dit geval de zorg voor de begroting. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het rechtszekerheids- of vertrouwensbeginsel indien eenzelfde overheid haar beoordeling wijzigt op een niet te verantwoorden wijze. De verwerende partij streeft te dezen een legitiem doel na op grond waarvan moet worden aangenomen dat zij redelijkerwijze haar beoordeling vermocht te wijzigen. De bestreden beslissing werd niet genomen met miskennis van het rechtszekerheids- of vertrouwensbeginsel.

18. Het tweede middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zevenentwintig september tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,

Carlo Adams,

Kaat Leus,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

kamervoorzitter,

staatsraad,

staatsraad,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques